

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ປະທານປະເທດ

ເລກທີ **315** /ປປທ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ **19 ທັນວາ 2017**

**ລັດຖະດໍາລັດ
ຂອງປະທານປະເທດ**

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ກ່ຽວກັບການປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

- ອີງຕາມ ລັດຖະທໍາມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ (ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2015) ໝວດທີ VI ມາດຕາ 67 ຂໍ້ 1;
- ອີງຕາມ ມະຕິຂອງກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 066/ສພຊ, ລົງວັນທີ 09 ພະຈິກ 2017 ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່;
- ອີງຕາມ ໜັງສືສະເໜີຂອງຄະນະປະຈໍາສະພາແຫ່ງຊາດ ສະບັບເລກທີ 030/ຄປຈ, ລົງວັນທີ 06 ທັນວາ 2017.

ປະທານປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດໍາລັດ:

- ມາດຕາ 1 ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່.
- ມາດຕາ 2 ລັດຖະດໍາລັດສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ວັນລົງລາຍເຊັນ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ບຸນຍັງ ວໍລະຈິດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 066 /ສພຊ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 09/11/17

ມະຕິ

ຂອງກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ

ກ່ຽວກັບການຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ອີງຕາມລັດຖະທຳມະນູນ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ (ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2015) ມາດຕາ 53 ຂໍ້ 1 ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສະພາແຫ່ງຊາດ (ສະບັບປັບປຸງ ປີ 2015) ມາດຕາ 11 ຂໍ້ 1.

ພາຍຫຼັງທີ່ກອງປະຊຸມສະໄໝສາມັນ ເທື່ອທີ 4 ຂອງສະພາແຫ່ງຊາດ ຊຸດທີ VIII ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ໃນວາລະກອງປະຊຸມ ຄັ້ງວັນທີ 9 ພະຈິກ 2017.

ກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ຕົກລົງ:

ມາດຕາ 1 ຮັບຮອງເອົາກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ດ້ວຍຄະແນນສຽງເຫັນດີເປັນສ່ວນຫຼາຍ.

ມາດຕາ 2 ມະຕິສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດ ນັບແຕ່ວັນລົງລາຍເຊັນ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ປາມີ ຢາທໍ່ຕູ້

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 34 /ສພຊ
ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 9 ພະຈິກ 2017

ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ພາກທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1 ຈຸດປະສົງ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກຳນົດ ຫຼັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການ ກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ, ຕິດຕາມ ກວດກາວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ເພື່ອໃຫ້ວຽກງານດັ່ງກ່າວມີຄຸນນະພາບ ແລະ ດຳເນີນຢ່າງເປັນ ປົກກະຕິ ແນໃສ່ຕ້ານ, ສະກັດກັ້ນການເກີດ, ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່, ຫຼຸດຜ່ອນການເຈັບເປັນ, ການເສຍຊີ ວິດຂອງຄົນ ຮັບປະກັນໃຫ້ພົນລະເມືອງ ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ, ສາມາດເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ປະ ກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ພັດທະນາປະເທດຊາດ.

ມາດຕາ 2 ການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ພະຍາດທີ່ເກີດຈາກເຊື້ອພະຍາດ ຫຼື ພຶດຂອງເຊື້ອພະຍາດ ຊຶ່ງສາມາດແພ່, ຕິດແປດ ໂດຍທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ ຈາກຄົນສຸ່ຄົນ, ສັດສຸ່ຄົນ ແລະ ຈາກພາຫະນຳເຊື້ອພະຍາດ.

ການກັນພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ການນຳໃຊ້ມາດຕະການດ້ານສາທາລະນະສຸກ, ຫຼັກການຄຸ້ມຄອງຄວາມປອດ ໄພ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງ ທາງດ້ານຊີວະພາບທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ເພື່ອຕ້ານການເກີດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່.

ການຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ການນຳໃຊ້ມາດຕະການດ້ານສາທາລະນະສຸກຢ່າງທັນການ ເຂົ້າໃນການ ສະກັດກັ້ນພະຍາດຕິດຕໍ່ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແຜ່ລາມ ແລະ ລະບາດ ແນໃສ່ຫຼຸດຜ່ອນປັດໄຈສ່ຽງ, ຄວາມຮຸນແຮງ ແລະ ຄວາມອັນຕະລາຍກ້າວໄປເຖິງການລົບລ້າງພະຍາດຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 3 ການອະທິບາຍຄຳສັບ

ຄຳສັບທີ່ນຳໃຊ້ໃນກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຄວາມໝາຍ ດັ່ງນີ້:

1. ເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ໝາຍເຖິງ ຈຸລະຊີບທີ່ພາໃຫ້ເກີດພະຍາດໃນຄົນໄດ້ ເຊື້ອພະຍາດດັ່ງກ່າວ ປະກອບ ດ້ວຍ ຈຸລິນຊີ, ຈຸລະໂລກ, ເຊື້ອເຫັດ ແລະ ເຊື້ອກາຝາກ;
2. ການລະບາດ ໝາຍເຖິງ ການແຜ່ລາມຂອງພະຍາດໃດໜຶ່ງຢ່າງໄວວາ ໃນຊຸມຊົນ ຫຼື ເຂດພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງ;

3. ພາຫະນຳເຊື້ອພະຍາດ ໝາຍເຖິງ ຄົນ, ສັດ, ແມງໄມ້, ນ້ຳ, ອາກາດ, ອາຫານ, ວັດຖຸປະກອນ ແລະ ສິ່ງອື່ນ ທີ່ສາມາດນຳເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ໃສ່ຄົນ ແລະ ສັດ;
4. ມາດຕະການສຸຂານາໄມ ໝາຍເຖິງ ການທຳຄວາມສະອາດ ແລະ ກຳຈັດສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຄົນ ເປັນຕົ້ນ ການອະນາໄມ ສ່ວນບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ, ການຢູ່, ການນຸ່ງຫົ່ມ, ການກິນ, ການດື່ມ;
5. ອະນາໄມສ່ວນບຸກຄົນ ໝາຍເຖິງ ການຮັກສາຮ່າງກາຍໃຫ້ສະອາດ ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນການເຈັບເປັນ, ການເກີດຫຼື ຕິດເຊື້ອພະຍາດ;
6. ການແພ່ເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ໝາຍເຖິງ ໄລຍະເວລາທີ່ເຊື້ອພະຍາດສາມາດແພ່ຈາກຄົນ ຫຼື ສັດ ທີ່ມີເຊື້ອພະຍາດ ໄປຍັງຄົນອື່ນໄດ້ໂດຍທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ;
7. ເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ໝາຍເຖິງ ເຂດໃດໜຶ່ງ ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຂດທີ່ມີການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ຫຼື ເຂດຄວບຄຸມບໍ່ໃຫ້ພະຍາດເຂົ້າໄປ ແລະ ແພ່ລາມອອກສູ່ວົງກວ້າງ;
8. ການຂ້າເຊື້ອ ຫຼື ອະເຊື້ອ ໝາຍເຖິງ ການນຳໃຊ້ວິທີການທາງດ້ານການແພດ ເປັນຕົ້ນ ການອົບດ້ວຍເຕົາ, ຕົ້ມ, ຈູດທຳລາຍ, ດ້ວຍແສງ, ລ້າງດ້ວຍຢາຂ້າເຊື້ອ;
9. ມາດຕະການດ້ານສາທາລະນະສຸກ ໝາຍເຖິງ ການດຳເນີນຂັ້ນຕອນ, ວິທີການ ຕາມຫຼັກວິຊາການ ເພື່ອຕ້ານ ແລະ ສະກັດກັ້ນ ການເກີດ ຫຼື ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່;
10. ຫຼັກການຄຸ້ມຄອງຄວາມປອດໄພດ້ານຊີວະພາບ ໝາຍເຖິງ ການປ້ອງກັນສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຈາກການສຳຜັດກັບເຊື້ອພະຍາດ ແລະ ສານພິດຕ່າງໆ ໃນການປະຕິບັດງານ;
11. ຫຼັກການຄຸ້ມຄອງຄວາມໝັ້ນຄົງດ້ານຊີວະພາບ ໝາຍເຖິງ ການຮັກສາ ແລະ ປ້ອງກັນຄວາມປອດໄພເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຊື້ອພະຍາດ ແລະ ສານພິດສູນຫາຍ ຫຼື ແພ່ກະຈາຍອອກສູ່ພາຍນອກ;
12. ເຂດຄວບຄຸມການລະບາດພະຍາດຕິດຕໍ່ ໝາຍເຖິງ ສະຖານທີ່ ທີ່ມີການຄວບຄຸມ ການເກີດ ຫຼື ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່;
13. ການກວດກາ ແລະ ສືບຄົ້ນ ໝາຍເຖິງ ຂະບວນການຊອກຫາສາເຫດ ແລະ ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງເຊື້ອພະຍາດ;
14. ຫ້ອງສະເພາະ ໝາຍເຖິງ ບ່ອນໃດໜຶ່ງ ທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ສາທາລະນະສຸກ ກຳນົດໃຫ້ເປັນບ່ອນແຍກປ່ຽວ ຫຼື ກັກກັນຄົນທີ່ສົງໄສ ຫຼື ຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ໃດໜຶ່ງ;
15. ກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ໝາຍເຖິງ ກຸ່ມຄົນທີ່ອາໄສ ຫຼື ເດີນທາງເຂົ້າ-ອອກ ສະຖານທີ່ ທີ່ມີການເກີດ ຫຼື ລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່;
16. ການເຝົ້າລະວັງຕາມຕົວຊີ້ວັດ ໝາຍເຖິງ ການເຝົ້າລະວັງແບບປົກກະຕິ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງໂດຍການເກັບກຳ ແລະ ລວບລວມຂໍ້ມູນຈາກສະຖານທີ່ບໍລິການສາທາລະນະສຸກ ເພື່ອລາຍງານໃຫ້ຂັ້ນເທິງຂອງຕົນ;
17. ການເຝົ້າລະວັງຕາມເຫດການ ໝາຍເຖິງ ທຸກເຫດການຜິດປົກກະຕິທາງດ້ານສາທາລະນະສຸກ ຫຼື ກໍລະນີສົງໄສການເກີດ ແລະ ລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່;
18. ເຫດການສຸກເສີນທາງດ້ານສາທາລະນະສຸກ ໝາຍເຖິງ ການລະບາດຂະໜາດໃຫຍ່ ຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ຊະນິດໃດໜຶ່ງ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ ຫຼື ບໍ່ເຄີຍກວດພົບເຫັນມາກ່ອນ ແລະ ແພ່ລາມໄວ ຊຶ່ງມີການຢັ້ງຢືນຈາກຫ້ອງວິເຄາະ, ການຢັ້ງຢືນທາງດ້ານລະບາດວິທະຍາ ເປັນຕົ້ນ ການກວດພົບເຊື້ອພະຍາດ, ອັດຕາການເຈັບເປັນ ແລະ ເສຍຊີວິດເກີນຫ້າສິບ ສ່ວນຮ້ອຍ ຊຶ່ງສ້າງຄວາມກັງວົນໃຫ້ແກ່ມວນມະນຸດໃນພາກພື້ນ ແລະ ໂລກ;

19. ການຕິດແປດ ໝາຍເຖິງ ຄວາມສາມາດໃນການຕິດຕໍ່ ບໍ່ວ່າໂດຍກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ ຂອງເຊື້ອພະຍາດ ລະຫວ່າງຄົນຕໍ່ຄົນ ຫຼື ຈາກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໄປຫາຄົນ;

20. ວິທີການດ້ານການແພດ ໝາຍເຖິງ ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ ດ້ານວິຊາການແພດ ເພື່ອກັນ, ຊອກຄົ້ນ, ບົ່ງມະຕິ ແລະ ປິ່ນປົວພະຍາດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີການຕິດແປດ ແລະ ແຜ່ລາມອອກສູ່ວົງກວ້າງ;

21. ນໍ້າຂັບລັງ ໝາຍເຖິງ ສານທີ່ເປັນຂອງແຫຼວ ທີ່ຮ່າງກາຍສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ສົ່ງອອກອອກຮ່າງກາຍ ຕາມອະໄວຍະວະຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນ ນໍ້າມູກ, ນໍ້າລາຍ, ປັດສະວະ, ຂີ້ກະເທົ່, ນໍ້າໜອງຈາກການອັກເສບ, ນໍ້າເມືອກຕ່າງໆ;

22. ຈັນຍາບັນ ໝາຍເຖິງ ມາດຕະຖານຄວບຄຸມການປະພຶດຂອງຜູ້ປະກອບວິຊາຊີບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່;

23. ຈັນຍາທໍາ ໝາຍເຖິງ ການເຄົາລົບ ແລະ ການປະຕິບັດຈັນຍາບັນຂອງຜູ້ປະກອບວິຊາຊີບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 4 ລະດັບຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່

ຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ມີ ສາມ ລະດັບ ຄື ລະດັບ ກ, ລະດັບ ຂ ແລະ ລະດັບ ຄ ດັ່ງນີ້:

1. ລະດັບ ກ ແມ່ນ ພະຍາດຕິດຕໍ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສາມາດຕິດແປດໄດ້ງ່າຍ ແລະ ຂະຫຍາຍອອກສູ່ວົງກວ້າງໄດ້ໄວ ລະຫວ່າງຄົນຕໍ່ຄົນ ຈາກການສໍາຜັດໂດຍກົງ ຫຼື ນໍ້າຂັບລັງຂອງຄົນເຈັບທີ່ຕິດເຊື້ອພະຍາດ, ຈາກການສໍາຜັດກັບສັດທີ່ຕິດເຊື້ອ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີການເສຍຊີວິດສູງ ໂດຍສະເພາະເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່ ເປັນຕົ້ນ ພະຍາດອີໂບລາ (Ebola), ພະຍາດຊາສ (SARS), ພະຍາດເມິດ (MERS), ພະຍາດເປ້ຍລ່ອຍ (Polio), ພະຍາດອະຫິວາ (Cholera) ລວມທັງພະຍາດຕິດແປດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃໝ່, ບໍ່ຮູ້ສາເຫດ ແລະ ອື່ນໆ;

2. ລະດັບ ຂ ແມ່ນ ພະຍາດຕິດຕໍ່ທີ່ມີຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼຸດຈາກລະດັບ ກ, ສາມາດແຜ່ເຊື້ອໄດ້ໄວໂດຍການຮ່ວມເພດກັບຜູ້ຕິດເຊື້ອ, ທາງເລືອດ, ດ້ວຍການກັດຕອດຂອງຍຸງ, ດ້ວຍການສູບດົມຈາກການໄອ, ຈາມ ແລະ ເສຍຊີວິດໄດ້ ຖ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການບົ່ງມະຕິ, ປິ່ນປົວແຕ່ຫົວທີ ແລະ ທັນການ ເປັນຕົ້ນ ໄຂ້ຍຸງລາຍ (Dengue fever), ໄຂ້ຫວັດ (Influenza), ວັນນະໂລກປອດ (Pulmonary tuberculosis), ເອດສ (HIV/AIDS) ລວມທັງພະຍາດຕິດແປດອື່ນ;

3. ລະດັບ ຄ ແມ່ນ ພະຍາດຕິດຕໍ່ທີ່ບໍ່ຮຸນແຮງ ແລະ ບໍ່ສາມາດແຜ່ເຊື້ອໄດ້ໄວ, ສ່ວນຫຼາຍເປັນພະຍາດທີ່ຂໍ້ເຮື້ອ ເກີດຂຶ້ນຈາກການຂາດອະນາໄມສາມສະອາດ ເປັນຕົ້ນ ພະຍາດແມ່ທ້ອງ (Parasite), ເຊື້ອລາ (Candida Albicans disease), ພະຍາດໃບໄມ້ໃນຕັບ (Fascioliasis), ພະຍາດຫຼວງ (leprosy) ແລະ ພະຍາດຊຶມເຊື້ອອື່ນ.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ເປັນຜູ້ກຳນົດບັນຊີພະຍາດຕິດຕໍ່ ແລະ ລະດັບຄວາມຮ້າຍແຮງ ຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ແລ້ວປະກາດໃຫ້ສາທາລະນະຊົນ ຮັບຮູ້.

ມາດຕາ 5 ນະໂຍບາຍຂອງລັດກ່ຽວກັບວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ລັດ ຖືເອົາວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ເປັນບຸລິມະສິດ ດ້ວຍການສະໜອງງົບປະມານ, ຈັດສັນງົບປະມານສຸກເສີນ, ພາຫະນະ, ອຸປະກອນ, ເຕັກນິກ ທີ່ທັນສະໄໝ, ການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລະ ບຸກຄະລາກອນ, ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ກ່ຽວກັບວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່.

ລັດ ໃຫ້ຄວາມຮູ້, ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ, ຊຸກຍູ້, ປຸກລະດົມຂົນຂວາຍ, ໂຄສະນາ, ຂະຫຍາຍວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ແລະ ພັດທະນາລະບົບສາທາລະນະສຸກໃຫ້ທົ່ວເຖິງ.

ລັດ ຊຸກຍູ້, ອໍານວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ປຸກລະດົມ ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ, ການຈັດຕັ້ງ ທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມ, ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດ ຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 6 ຫຼັກການກ່ຽວກັບວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຫຼັກການ ດັ່ງນີ້:

1. ສອດຄ່ອງກັບ ແນວທາງນະໂຍບາຍ, ລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍ, ຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ດ້ານສາທາລະນະສຸກ;
2. ຖືເອົາການກັນພະຍາດຕິດຕໍ່ ເປັນວຽກຕົ້ນຕໍ ແລະ ການຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ເປັນວຽກສຳຄັນ;
3. ຮັບປະກັນການນຳໃຊ້ມາດຕະການ ແລະ ວິທີການດ້ານການແພດ ໃນການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ໂດຍອີງໃສ່ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ, ຄວາມໂປ່ງໃສ, ຍຸຕິທຳ, ສະເໝີພາບ ແລະ ທັນການ;
4. ຮັບປະກັນການປະສານສົມທົບ ລະຫວ່າງຂະແໜງການ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນ ໃນການມີສ່ວນຮ່ວມ ເພື່ອໃຫ້ເປັນພັນທະຂອງສັງຄົມ;
5. ສອດຄ່ອງກັບ ສົນທິສັນຍາ ແລະ ສັນຍາສາກົນ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ.

ມາດຕາ 7 ສິດ, ພັນທະ ຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງຊຸມຊົນ ຕໍ່ການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ພົນລະເມືອງທຸກຄົນ ໂດຍບໍ່ຈຳແນກ ເພດ, ໄວ, ຊົນເຜົ່າ, ເຊື້ອຊາດ, ສາສະໜາ, ຖານະທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ລ້ວນແຕ່ມີສິດໄດ້ຮັບ ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ, ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ແລະ ມີພັນທະ ຮັກສາສຸຂະພາບຕົນເອງ, ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມືເປັນເຈົ້າການ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າຮ່ວມວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່.

ຊຸມຊົນ ແລະ ສັງຄົມ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ດ້ວຍການເຂົ້າຮ່ວມ, ໂຄສະນາ, ເຜີຍແຜ່, ປຸກລະດົມ, ຂົນຂວາຍ, ຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ຫຼືກລ່ຽງພຶດຕິດກຳທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ຫຼື ບັດໄຈທີ່ພາໃຫ້ຕິດເຊື້ອພະຍາດ ແລະ ຮ່ວມມືໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມາດຕະການ ກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ພ້ອມທັງສະໜອງ ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ, ຊ່ວຍເຫຼືອ, ເບິ່ງແຍງຜູ້ຕິດເຊື້ອ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກພະຍາດຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 8 ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ກົດໝາຍ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ນຳໃຊ້ສຳລັບບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ທີ່ເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢູ່ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 9 ການຮ່ວມມືສາກົນ

ລັດ ສົ່ງເສີມການພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມມື ກັບຕ່າງປະເທດ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ກ່ຽວກັບວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ດ້ວຍການແລກປ່ຽນບົດຮຽນ, ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ, ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ, ເຕັກໂນໂລຊີ, ການຝຶກອົບຮົມ, ສຳມະນາ, ທັດສະນະສຶກສາ ແລະ ຍົກລະດັບ ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ທາງດ້ານວິຊາການ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ຂະຫຍາຍຕົວ, ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ທັນສະໄໝ, ປະຕິບັດ ສົນທິສັນຍາ ແລະ ສັນຍາສາກົນ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ.

ພາກທີ II

ວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ໝວດທີ 1

ວຽກງານກັນພະຍາດຕິດຕໍ່

ມາດຕາ 10 ວຽກງານກັນພະຍາດຕິດຕໍ່

ວຽກງານກັນພະຍາດຕິດຕໍ່ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ການເຝົ້າລະວັງ;
2. ການລາຍງານ;
3. ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ;
4. ການຄົ້ນຫາພະຍາດຕິດຕໍ່ ແຕ່ຫົວທີ ແລະ ແຈ້ງເຕືອນລ່ວງໜ້າ;
5. ການວິເຄາະພະຍາດຕິດຕໍ່;
6. ການໃຫ້ສຸຂະສຶກສາ;
7. ການຮັກສາອະນາໄມສິ່ງແວດລ້ອມ;
8. ການຢັ້ງຢືນການກວດພົບພະຍາດຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 11 ການເຝົ້າລະວັງ

ການເຝົ້າລະວັງ ແມ່ນ ການຕິດຕາມ, ເກັບກຳ ແລະ ການວິເຄາະ ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ຢ່າງເປັນລະບົບ ກ່ຽວກັບສຸຂະພາບ ແລະ ພະຍາດຕິດຕໍ່ ເພື່ອດຳເນີນການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ໃຫ້ທັນການ ກ່ອນເກີດການລະບາດ.

ໃນການເຝົ້າລະວັງ ຫາກພົບເຫັນພະຍາດຕິດຕໍ່ ລະດັບ ກ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 1 ມາດຕາ 4 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ທີ່ໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນຈາກຫ້ອງວິເຄາະແລ້ວ ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງລາຍງານໃຫ້ລັດຖະບານພາຍໃນ ຊາວສີ່ ຊິວໂມງ ແລະ ແຈ້ງໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມການຕົກລົງຂອງລັດຖະບານ. ໃນກໍລະນີທີ່ພົບເຫັນພະຍາດຕິດຕໍ່ ຈາກສັດສູ່ຄົນ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຂະແໜງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ພາຍໃນ ຊາວສີ່ ຊິວໂມງ.

ການເຝົ້າລະວັງພະຍາດຕິດຕໍ່ ມີ ສອງຮູບແບບ ຄື ການເຝົ້າລະວັງຕາມຕົວຊີ້ວັດ ແລະ ການເຝົ້າລະວັງຕາມ ເຫດການ.

ມາດຕາ 12 ການລາຍງານ

ການລາຍງານ ແມ່ນ ການແຈ້ງສະພາບກ່ຽວກັບການເກີດພະຍາດຕິດຕໍ່ ຈາກການເຝົ້າລະວັງ ໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ການລາຍງານ ໃຫ້ປະຕິບັດ ດັ່ງນີ້:

1. ບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ, ນິຕິບຸກຄົນ, ຜູ້ປະກອບການ, ການຈັດຕັ້ງ ເມື່ອສິ່ງໄສ ຫຼື ພົບເຫັນ ການເກີດ ຫຼື ຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ພາຍໃນຄອບຄົວ, ບ້ານ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງ ຕ້ອງລາຍງານດ່ວນ ໃຫ້ອົງການປົກຄອງບ້ານ, ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ ກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ບ່ອນໃກ້ທີ່ສຸດ;

2. ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ ກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ເມື່ອສິ່ງໄສ ຫຼື ພົບເຫັນການເກີດ ຫຼື ຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ຕ້ອງລາຍງານປະຈຳອາທິດໃຫ້ຂັ້ນເທິງຂອງຕົນ. ໃນກໍລະນີສິ່ງໄສມີການລະບາດ ໃຫ້ລາຍງານດ່ວນ.

ພາຍຫຼັງຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ໄດ້ຮັບການລາຍງານແລ້ວ ຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ ກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ລົງຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ສືບຄົ້ນຢ່າງຮີບດ່ວນ ເພື່ອຊອກຫາສາເຫດ ແລະ ປະເມີນສະພາບການເກີດພະຍາດຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 13 ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ

ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ ແມ່ນ ຂະບວນການເກັບກຳ, ສັງລວມ, ວິເຄາະຂໍ້ມູນ ແລະ ຕີລາຄາ ລະດັບຄວາມສ່ຽງຂອງການເກີດພະຍາດຕິດຕໍ່.

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງດຳເນີນການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ ຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ນຳໃຊ້ຫຼັກການດ້ານສາທາລະນະສຸກ ທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ທັນການ.

ມາດຕາ 14 ການຄົ້ນຫາພະຍາດຕິດຕໍ່ ແຕ່ຫົວທີ ແລະ ແຈ້ງເຕືອນລ່ວງໜ້າ

ການຄົ້ນຫາພະຍາດຕິດຕໍ່ ແຕ່ຫົວທີ ແລະ ແຈ້ງເຕືອນລ່ວງໜ້າ ແມ່ນ ລະບົບຕາໜ່າງ, ກິນໄກ ແລະ ເງື່ອນໄຂຄົ້ນຫາພະຍາດຕິດຕໍ່ ຫຼື ສິ່ງອັນຕະລາຍ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ວ່ອງໄວ ແລະ ແຈ້ງເຕືອນໄພອັນຕະລາຍທີ່ເກີດ ຫຼື ຈະເກີດຂຶ້ນ ຢ່າງທັນການ.

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ສ້າງ ແລະ ບັບປຸງ ລະບົບການຄົ້ນຫາພະຍາດຕິດຕໍ່ ແຕ່ຫົວທີ ແລະ ແຈ້ງເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າ ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ເພື່ອຮັບປະກັນທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງ, ສັງການ, ຄົ້ນຫາພະຍາດຕິດຕໍ່, ກຳນົດກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ, ວິເຄາະ, ຝຶກອົບຮົມ, ລາຍງານ ແລະ ບິ້ນປົວ ໃຫ້ທັນການ.

ມາດຕາ 15 ການວິເຄາະພະຍາດຕິດຕໍ່

ການວິເຄາະພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ວິທີການທາງດ້ານວິທະຍາສາດການແພດ ເພື່ອກວດຫາເຊື້ອ ແລະ ບິ່ງມະຕິພະຍາດໃດໜຶ່ງ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ຊັດເຈນ ແລະ ທັນການ.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ເປັນເຈົ້າການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານ, ອຸປະກອນ, ເຕັກນິກ, ບຸກຄະລາກອນ ແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ ສຳລັບການວິເຄາະໃຫ້ໄດ້ມາດຕະຖານສາກົນ ເພື່ອເປັນຫ້ອງວິເຄາະອ້າງອີງແຫ່ງ ຊາດ ແລະ ຮັບຮູ້ ຫຼື ຖືເອົາຫ້ອງວິເຄາະໃດໜຶ່ງ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານສາກົນເປັນຫ້ອງວິເຄາະອ້າງອີງ.

ມາດຕາ 16 ການໃຫ້ສຸຂະສຶກສາ

ການໃຫ້ສຸຂະສຶກສາ ແມ່ນ ການໂຄສະນາໃຫ້ຄວາມຮູ້, ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບການບໍລິໂພກອາຫານ ທີ່ ມີຄຸນຄ່າທາງໂພຊະນາການ, ຕົ້ມນ້ຳສະອາດ ແລະ ປອດໄພ, ໃຊ້ນ້ຳສະອາດ, ອະນາໄມ ສ່ວນບຸກຄົນ, ທີ່ຢູ່ອາໄສ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພະຍາດຕິດຕໍ່ເກີດຂຶ້ນ.

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພັດທະນາ ເຄື່ອງມື, ຄຸ້ມຄອງແຜນນຳ ແລະ ຫຼັກສູດ ພ້ອມທັງດຳເນີນການສົ່ງເສີມວຽກງານສຸຂະສຶກສາ ໂດຍໂຄສະນາຜ່ານພາຫະນະ ສື່ມວນຊົນ ໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນ.

ມາດຕາ 17 ການຮັກສາອະນາໄມສິ່ງແວດລ້ອມ

ການຮັກສາອະນາໄມສິ່ງແວດລ້ອມ ແມ່ນ ການເຮັດຄວາມສະອາດ ແລະ ການກຳຈັດສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ ຫຼື ອາດເປັນອັນຕະລາຍ ຕໍ່ສຸຂະພາບທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຈິດໃຈ ແລະ ສັງຄົມ.

ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ຕ້ອງກຳຈັດຂີ້ເຫຍື້ອໃຫ້ຖືກວິທີ ແລະ ບຳບັດນ້ຳເປື້ອນ, ຮັກສາອະນາໄມແຫຼ່ງນ້ຳ, ຖະໜົນ, ຮ່ອງນ້ຳ, ຫ້ອງນ້ຳ ຫຼື ວິດຖ່າຍ, ສະຖານທີ່ສາທາລະນະ ແລະ ສະຖານທີ່ອື່ນ ທີ່ອາດເປັນແຫຼ່ງ ກຳເນີດຂອງເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 18 ການຍັ້ງຢືນການກວດພົບພະຍາດຕິດຕໍ່

ການຍັ້ງຢືນການກວດພົບພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ການຮັບຮູ້ການກວດພົບເຊື້ອພະຍາດ ທີ່ເປັນສາເຫດ ຂອງ ການເກີດພະຍາດຈາກຫ້ອງວິເຄາະ ທີ່ຮັບຮູ້ຈາກກະຊວງສາທາລະນະສຸກ.

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງຍັ້ງຢືນການກວດພົບເຊື້ອພະຍາດ ຢ່າງເປັນທາງການ ພ້ອມທັງສະໜອງ ຢາ, ເຄມີ, ອຸປະກອນຮັບໃຊ້ ແລະ ວັກຊີນໃຫ້ພຽງພໍ ທົ່ວເຖິງ ແລະ ທັນການ.

**ໝວດທີ 2
ວຽກງານຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່**

ມາດຕາ 19 ວຽກງານຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ວຽກງານຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ການເຝົ້າລະວັງປະຈຳວັນ;
2. ການລາຍງານປະຈຳວັນ;
3. ການສືບຄົ້ນຫາສາເຫດ ການເກີດ ແລະ ການລະບາດ;
4. ການຍັ້ງຢືນການເກີດລະບາດພະຍາດຕິດຕໍ່;

5. ການປະເມີນຜົນກະທົບ;
6. ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ;
7. ການປະກາດ ແລະ ການຍົກເລີກເຂດການລະບາດ;
8. ການປະຕິບັດງານເຫດສຸກເສີນດ້ານສາທາລະນະສຸກ;
9. ການຄວບຄຸມການຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ທີ່ຮ້າຍແຮງ;
10. ການກັກກັນຢູ່ດ່ານ;
11. ການແຍກປ່ຽວ;
12. ການຄຸ້ມຄອງກໍລະນີລົງໄສນໍາເຊື້ອພະຍາດ ຫຼື ຄົນເຈັບ;
13. ການສື່ສານເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ;
14. ການໂຕ້ຕອບຕໍ່ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່;
15. ລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ.

ມາດຕາ 20 ການເຝົ້າລະວັງປະຈຳວັນ

ການເຝົ້າລະວັງປະຈຳວັນ ແມ່ນ ການຕິດຕາມ, ເກັບກຳ, ສັງລວມ, ວິເຄາະ ແລະ ແປ ຫຼື ອະທິບາຍຜົນຂອງການວິເຄາະຂໍ້ມູນ ເປັນຕົ້ນ ອາການຂອງຄົນເຈັບ, ການເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ຫຼຸດລົງຂອງ ຈຳນວນຄົນເຈັບ ຫຼື ຈຳນວນຜູ້ເສຍຊີວິດ ໃນໄລຍະທີ່ມີການເກີດລະບາດ.

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ເກັບກຳ ແລະ ວິເຄາະຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ຢ່າງເປັນລະບົບພ້ອມທັງປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອດຳເນີນການຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ.

ມາດຕາ 21 ການລາຍງານປະຈຳວັນ

ການລາຍງານປະຈຳວັນ ແມ່ນ ການແຈ້ງ ຫຼື ການໃຫ້ຂໍ້ມູນ ກ່ຽວກັບຜົນການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນສະພາບການເກີດ ແລະ ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ລວມທັງຜົນການກວດຈາກທ້ອງວິເຄາະ.

ພະນັກງານ ຫຼື ເຈົ້າໜ້າທີ່ສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງລາຍງານຜົນການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນ ສະພາບການເກີດ ແລະ ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ເປັນປະຈຳວັນ ໃຫ້ໜ່ວຍງານສາທາລະນະສຸກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມແຕ່ລະຂັ້ນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 22 ການສືບຄົ້ນຫາສາເຫດການເກີດ ແລະ ການລະບາດ

ການສືບຄົ້ນຫາສາເຫດການເກີດ ແລະ ການລະບາດ ແມ່ນ ຂະບວນການທາງດ້ານການແພດ ເພື່ອຊອກຫາ ສາເຫດ, ແຫຼ່ງເກີດ ແລະ ການແພ່ລາມຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງ ລະບົບການສືບຄົ້ນຫາສາເຫດການເກີດ ແລະ ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ເພື່ອຮັບປະກັນທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງ, ສັງການ, ກຳນົດກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ, ເຂົ້າເຖິງທ້ອງວິເຄາະ, ຝຶກອົບຮົມ, ລາຍງານ ແລະ ແຈ້ງການ ແຕ່ສູນກາງ ລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ.

ມາດຕາ 23 ການຍັງຢືນການລະບາດພະຍາດຕິດຕໍ່

ການຍັງຢືນການລະບາດພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ການຮັບຮູ້ການຄົ້ນພົບເຊື້ອພະຍາດ ຈາກຫ້ອງວິເຄາະທີ່ ເປັນສາເຫດຂອງການລະບາດ ແລະ ການແພ່ລາມຂອງເຊື້ອພະຍາດ ໃນເຂດໃດໜຶ່ງ.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງກຳນົດຕົວຊີ້ວັດຂອງການລະບາດ ໃນແຕ່ລະກໍລະນີຂອງພະຍາດ ໂດຍອີງ ຕາມການກຳນົດຕົວຊີ້ວັດຂອງອົງການອະນາໄມໂລກວາງອອກ ພ້ອມທັງນຳໃຊ້ມາດຕະການໄຕ້ຕອບຕໍ່ການລະບາດ ຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 24 ການປະເມີນຜົນກະທົບ

ການປະເມີນຜົນກະທົບ ແມ່ນ ການຄາດຄະເນໃນໄລຍະທີ່ມີການລະບາດພະຍາດຕິດຕໍ່ ເພື່ອຕີລາຄາຜົນ ກະທົບຕໍ່ສຸຂະພາບ ແລະ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.

ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ອງສະເໜີຂັ້ນເທິງ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແລະ ຕົກລົງນຳໃຊ້ມາດຕະ ການໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ ໂດຍອີງຕາມການປະເມີນຜົນກະທົບ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

ມາດຕາ 25 ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ

ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ແມ່ນ ຂະບວນການເກັບກຳ, ລວບລວມ ແລະ ວິເຄາະຂໍ້ມູນ ຢ່າງເປັນລະບົບ ກ່ຽວກັບປັດໄຈ ຫຼື ສາເຫດຕົ້ນຕໍ ທີ່ພາໃຫ້ເກີດ, ແພ່ລາມ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ພ້ອມທັງ ການຄົ້ນຄວ້າວິທີການຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງວາງລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການ ການຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດ ທີ່ສາ ມາດຕອບສະໜອງວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ.

ມາດຕາ 26 ການປະກາດ ແລະ ການຍົກເລີກເຂດການລະບາດ

ລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ເປັນຜູ້ປະກາດ ແລະ ຍົກເລີກ ເຂດຄວບຄຸມພະຍາດລະບາດ ຕາມການສະເໜີຂອງຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ແຕ່ລະຂັ້ນ ຕາມກໍລະນີ ດັ່ງນີ້:

1. ຖ້າພະຍາດຕິດຕໍ່ ຫາກມີການລະບາດໃນຂອບເຂດເມືອງ, ເທດສະບານ, ນະຄອນ ໃດໜຶ່ງ ໃຫ້ເຈົ້າເມືອງ, ຫົວໜ້າເທດສະບານ, ເຈົ້ານະຄອນນັ້ນ ເປັນຜູ້ປະກາດ ແລະ ຍົກເລີກ;
2. ຖ້າພະຍາດຕິດຕໍ່ ຫາກມີການລະບາດຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງເມືອງ, ເທດສະບານ, ນະຄອນ ແຕ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດ ແຂວງໃດໜຶ່ງ, ນະຄອນຫຼວງ ໃຫ້ເຈົ້າແຂວງ, ເຈົ້າຄອງນະຄອນຫຼວງນັ້ນ ເປັນຜູ້ປະກາດ ແລະ ຍົກເລີກ;
3. ຖ້າພະຍາດລະບາດເກີດຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງແຂວງ ໃຫ້ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເປັນຜູ້ປະກາດ ແລະ ຍົກເລີກ.

ໃນການປະກາດເປັນເຂດຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ທີ່ມີການລະບາດ ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງກຳ ນົດຂອບເຂດການຄວບຄຸມ, ເຝົ້າລະວັງ ແລະ ເຂດກັກກັນ ໃຫ້ຈະແຈ້ງ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະວິຊາການສະເພາະກິດ ພ້ອມທັງກຳນົດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ໃຫ້ຄະນະດັ່ງກ່າວ ເພື່ອຄວບຄຸມການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່.

ການຍົກເລີກເຂດຄວບຄຸມການລະບາດພະຍາດຕິດຕໍ່ ຈະຖືກຍົກເລີກໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອ ຂະແໜງການສາທາລະ ນະສຸກ ໄດ້ນຳໃຊ້ມາດຕະການໄຕ້ຕອບການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ໜັ້ນໃຈວ່າການລະບາດ

ໄດ້ຢຸດເຊົາລົງແລ້ວ ຈຶ່ງສະເໜີໃຫ້ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ລັດຖະບານປະກາດຍົກເລີກເຂດຄວບຄຸມພະຍາດ ຕິດຕໍ່ ຢ່າງເປັນທາງການດ້ວຍການ ຕິດປະກາດ, ເຜີຍແຜ່ ແລະ ໂຄສະນາຜ່ານສື່ຕ່າງໆໃຫ້ກວ້າງຂວາງ.

ມາດຕາ 27 ການປະຕິບັດງານເຫດສຸກເສີນດ້ານສາທາລະນະສຸກ

ການປະຕິບັດງານເຫດສຸກເສີນດ້ານສາທາລະນະສຸກ ແມ່ນ ການສະກັດກັ້ນ, ຄວບຄຸມ ແລະ ແກ້ໄຂເຫດສຸກເສີນຢ່າງທັນການ ເພື່ອຕິດຕາມສະພາບການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່, ການສະໜອງຢາ, ວັກຊີນ, ອຸປະກອນ ການແພດ, ບຸກຄະລາກອນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມສະເພາະ.

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ແຕ່ລະຂັ້ນ ຕ້ອງກຳນົດສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງ ເປັນບ່ອນປະຕິບັດງານເຫດສຸກເສີນດ້ານສາທາລະນະສຸກ.

ມາດຕາ 28 ການຄວບຄຸມການຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ທີ່ຮ້າຍແຮງ

ການຄວບຄຸມການຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ທີ່ຮ້າຍແຮງ ແມ່ນ ການນຳໃຊ້ຫຼັກການດ້ານສາທາລະນະສຸກ ແລະ ການແພດ, ຫຼັກການຄຸ້ມຄອງຄວາມປອດໄພ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງທາງຊີວະພາບ ເປັນຕົ້ນ ແຍກຜູ້ຕິດເຊື້ອພະຍາດ, ຂ້າເຊື້ອ ຫຼື ອະເຊື້ອ, ແຍກຂີ້ເຫຍື້ອ, ປ້ອງກັນ, ອະນາໄມ ສ່ວນບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ, ບ້ານ ລວມທັງການຄວບຄຸມການຕິດເຊື້ອຢູ່ໃນຊຸມຊົນ ເພື່ອກັນ ແລະ ສະກັດກັ້ນການແຜ່ລາມຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່.

ໃນກໍລະນີ ຜູ້ຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ເສຍຊີວິດ ການມ້ຽນຊາກສົບນັ້ນ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຫຼັກການດ້ານການແພດຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 29 ການກັກກັນຢູ່ດ່ານ

ການກັກກັນຢູ່ດ່ານ ແມ່ນ ການຈຳກັດບໍລິເວນ ຫຼື ຄວບຄຸມ ຄົນ, ສັດ, ແມງໄມ້, ວັດຖຸປະກອນ ແລະ ພາຫະນະ ທີ່ສົ່ງໄສວ່າຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ເພື່ອສັງເກດ, ຕິດຕາມ ແລະ ເກັບຕົວຢ່າງ ໄປວິເຄາະກວດຫາເຊື້ອພະຍາດ.

ໃນກໍລະນີ ໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນວ່າມີການຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ລະດັບ ກ ແມ່ນ ບ່ອນນຸຍາດໃຫ້ເດີນທາງ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກສະຖານທີ່ໜຶ່ງ ໄປອີກສະຖານທີ່ໜຶ່ງ ຫຼື ເຂົ້າ-ອອກ ສປປ ລາວ.

ໃນກໍລະນີ ໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນວ່າມີການຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ລະດັບ ຂ ຫຼື ຄ ແມ່ນ ອະນຸຍາດໃຫ້ເດີນທາງ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກສະຖານທີ່ໜຶ່ງ ໄປອີກສະຖານທີ່ໜຶ່ງ ຫຼື ເຂົ້າມາ ສປປ ລາວ ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄປພົບແພດປິ່ນປົວ ຫຼື ແຈ້ງຕໍ່ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກຢູ່ທ້ອງຖິ່ນນັ້ນ ເພື່ອດຳເນີນການປິ່ນປົວ ແລະ ຕິດຕາມຕໍ່ໄປ.

ມາດຕາ 30 ການແຍກປ່ຽວ

ການແຍກປ່ຽວ ແມ່ນ ການແຍກບຸກຄົນທີ່ສົ່ງໄສ ຫຼື ຕິດເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ລະດັບ ກ ໄວ້ໃນຫ້ອງສະເພາະຢູ່ສະຖານທີ່ບໍລິການສາທາລະນະສຸກ ແລະ ຈຸດຜ່ານແດນສາກົນ ທາງອາກາດ, ພາກພື້ນດິນ ແລະ ທ່າເຮືອ ເພື່ອກັນບໍ່ໃຫ້ສຳຜັດກັບ ຄົນ, ສັດ, ວັດຖຸປະກອນ ແລະ ພາຫະນຳເຊື້ອອື່ນ ທີ່ເປັນສາເຫດການແຜ່ລາມ ຂອງເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ອອກສູ່ວົງກວ້າງ ພ້ອມທັງປິ່ນປົວຄົນເຈັບຈົນກວ່າຈະພື້ນໄລຍະຂອງການແພ່ເຊື້ອພະຍາດ.

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງກຳນົດທ້ອງແຍກປ່ຽວໄວ້ສະເພາະ ເພື່ອດຳເນີນການຕິດຕາມ, ກວດສຸຂະພາບ, ເກັບຕົວຢ່າງວິໄຈກວດຫາເຊື້ອພະຍາດ ແລະ ປິ່ນປົວ.

ມາດຕາ 31 ການຄຸ້ມຄອງກໍລະນີສົງໄສນຳເຊື້ອພະຍາດ ຫຼື ຄົນເຈັບ

ການຄຸ້ມຄອງກໍລະນີສົງໄສນຳເຊື້ອພະຍາດ ຫຼື ຄົນເຈັບ ແມ່ນ ຂະບວນການ ປະສານງານ, ຕິດຕາມ, ເຝົ້າລະວັງ, ວາງແຜນ, ໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ການສ້າງສິ່ງຮອງຮັບ ຫຼື ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃນການປິ່ນປົວ, ດູແລ ຜູ້ຖືກສົງໄສນຳເຊື້ອພະຍາດ ຫຼື ຄົນເຈັບ ແລະ ຄວບຄຸມການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ຢ່າງທັນການ.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງສ້າງແຜນຮອງຮັບ ແລະ ວາງລະບຽບການ ເພື່ອກັນ ແລະ ຄວບຄຸມ ເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່ ບໍ່ໃຫ້ແຜ່ລາມອອກສູ່ວົງກວ້າງ.

ມາດຕາ 32 ການສື່ສານເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ

ການສື່ສານເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ ແມ່ນ ການແຈ້ງເຕືອນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮູ້ ແກ່ສາທາລະນະຊົນ ເພື່ອເປັນເຈົ້າການໃນການໂຕ້ຕອບ ໃນໄລຍະການຄວບຄຸມການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ເປັນຕົ້ນ ການດູແລ, ປິ່ນປົວສຸຂະພາບ ແລະ ບໍ່ສຳຜັດ ຄົນ, ສັດ ແລະ ວັດຖຸປະກອນ ທີ່ປົນເປື້ອນເຊື້ອພະຍາດ ລວມທັງກິນຢາຕາມແພດສັ່ງ, ຕິດຕາມອາການຂອງຕົນ ແລະ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມການໃຫ້ສຸຂະສຶກສາ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 16 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ຖ້າຫາກອາການເຈັບປ່ວຍບໍ່ດີຂຶ້ນໃຫ້ໄປພົບແພດ ຢູ່ສະຖານທີ່ບໍລິການສາທາລະນະສຸກໂດຍໄວ.

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ອົງການສາກົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພັດທະນາເຄື່ອງມື, ຄຸ້ມຄຸ້ມແນະນຳ ແລະ ຫຼັກສູດການສື່ສານ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງໃຫ້ເປັນລະບົບ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ.

ມາດຕາ 33 ການໂຕ້ຕອບຕໍ່ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່

ການໂຕ້ຕອບຕໍ່ການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ການນຳໃຊ້ມາດຕະການ ດ້ານສາທາລະນະສຸກ, ວິທີການດ້ານການແພດ ແລະ ລະບຽບການສາກົນ ດ້ານສາທາລະນະສຸກໃດໜຶ່ງ ເພື່ອໂຕ້ຕອບການລະບາດຂອງພະຍາດຕິດຕໍ່ ຢູ່ໃນເຂດຄວບຄຸມພະຍາດລະບາດ ແລະ ເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ.

ການໂຕ້ຕອບ ໃຫ້ນຳໃຊ້ມາດຕະການ ດັ່ງນີ້:

1. ສັງເກດອາການ, ກັກກັນ ແລະ ແຍກປ່ຽວ ຄົນທີ່ສົງໄສ ຫຼື ຕິດເຊື້ອພະຍາດ;
2. ວິເຄາະ ແລະ ກວດຢັ້ງຢືນ ການຕິດເຊື້ອພະຍາດ;
3. ປິ່ນປົວຄົນທີ່ຕິດເຊື້ອພະຍາດ;
4. ອະນາໄມ ແລະ ຂ້າເຊື້ອພະຍາດ ຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ ແລະ ວັດຖຸປະກອນ ທີ່ປົນເປື້ອນເຊື້ອພະຍາດ;
5. ຫຳລາຍວັດຖຸປະກອນ ທີ່ມີຄວາມສ່ຽງນຳເຊື້ອພະຍາດແຜ່ລາມໄປສູ່ເຂດອື່ນ;
6. ພົ່ນຢາຂ້າເຊື້ອພະຍາດໃສ່ພາຫະນະ ເຂົ້າ-ອອກ ເຂດລະບາດຂອງພະຍາດ;
7. ແຈ້ງເຕືອນ ແລະ ຄວບຄຸມ ການເຄື່ອນຍ້າຍຄົນ, ສັດ, ວັດຖຸປະກອນ ເຂົ້າ-ອອກ ເຂດທີ່ເກີດລະບາດພະຍາດ;

8. ນຳໃຊ້ ຢາ, ເຄມີ, ອຸປະກອນ ຮັບໃຊ້ ແລະ ໃຫ້ວັກຊີນກັນພະຍາດ;
9. ເຝົ້າລະວັງພະຍາດ ແລະ ນຳໃຊ້ມາດຕະການສຸຂະນາໄມໃດໜຶ່ງ ໂດຍອີງຕາມຜົນການປະເມີນຄວາມສ່ຽງ ໃນເຂດລະບາດຂອງພະຍາດ ຫຼື ເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຢຸດເຊົາການລະບາດຂອງພະຍາດ;
10. ຈັດຕັ້ງການໂຄສະນາ, ສຶກສາອົບຮົມໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການໄດ້ຕອບ;
11. ປະກາດ ຫຼື ແຈ້ງເຕືອນ ກ່ຽວກັບສະພາບການເກີດລະບາດຂອງພະຍາດ ຢ່າງເປັນທາງການ ໃນແຕ່ລະ ໄລຍະ ໂດຍຜ່ານສື່ຕ່າງໆ ໃຫ້ສາທາລະນະຊົນຮັບຊາບ;
12. ນຳໃຊ້ມາດຕະການອື່ນ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 34 ລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ

ຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ ຕ້ອງສ້າງ, ພັດທະນາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ ລະບົບຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບ ພະຍາດຕິດຕໍ່ ຢ່າງລວມສູນ ເພື່ອໃຫ້ບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ເຂົ້າເຖິງ, ນຳໃຊ້ ແລະ ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ດັ່ງກ່າວ ໃຫ້ພົນລະເມືອງຮັບຊາບ.

ການເກັບກຳ ແລະ ການສະໜອງ ຂໍ້ມູນ ຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບພະຍາດຕິດຕໍ່ ປະກອບດ້ວຍ ສາມ ໄລຍະ ດັ່ງນີ້:

1. ກ່ອນການລະບາດ;
2. ການລະບາດ;
3. ຫຼັງການລະບາດ.

ພາກທີ III

**ການປະກອບວິຊາຊີບ ແລະ ການດຳເນີນທຸລະກິດ
ກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່**

ໝວດທີ 1

ການປະກອບວິຊາຊີບກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ມາດຕາ 35 ການປະກອບວິຊາຊີບກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ນັກວິຊາຊີບກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ນັກວິຊາການທີ່ເຄື່ອນໄຫວວຽກງານກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ແຕ່ ຊັ້ນຕົ້ນ ຂຶ້ນໄປ.

ເງື່ອນໄຂ, ມາດຕະຖານ ແລະ ລະບຽບການ ອະນຸຍາດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງວິຊາຊີບກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະ ຍາດຕິດຕໍ່ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການຕ່າງຫາກ.

ມາດຕາ 36 ຫຼັກສູດການສຶກສາດ້ານການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ຫຼັກສູດການສຶກສາດ້ານການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ຕ້ອງບັນຈຸເຂົ້າໃນຫຼັກສູດການຮຽນ-ການສອນ ຂອງສະຖາບັນການສຶກສາຂະແໜງການສາທາລະນະສຸກ.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ເປັນຜູ້ຄົ້ນຄວ້າຫຼັກສູດການສຶກສາດ້ານການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ແລ້ວສະເໜີຕໍ່ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ອະນຸມັດ ແລະ ປະກາດໃຊ້.

ມາດຕາ 37 ສະພາວິຊາຊີບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ສະພາວິຊາຊີບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ການຈັດຕັ້ງສັງຄົມວິຊາຊີບທີ່ຄຸ້ມຄອງບໍລິ ຫານດ້ວຍຕົນເອງ, ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມສະໝັກໃຈຂອງນັກວິຊາຊີບ ກ່ຽວກັບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດ ຕິດຕໍ່ ຊຶ່ງແມ່ນການຈັດຕັ້ງດຽວກັນກັບສະພາຄຸ້ມຄອງວິຊາຊີບປີ້ນປົວ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການປິ່ນປົວ.

ສະພາວິຊາຊີບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ມີໜ້າທີ່ໃຫ້ຄຳປຶກສາ ກ່ຽວກັບການຄວບຄຸມຄຸນ ນະພາບ, ຄວາມສາມາດ, ຈັນຍາບັນ, ຈັນຍາທຳ, ມາດຕະຖານ ການປະຕິບັດງານທີ່ດີ ຂອງນັກວິຊາຊີບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ລວມທັງການຕິດຕາມ ກວດກາ ແລະ ມີສິດອອກໃບຢັ້ງຢືນການປະກອບວິຊາຊີບ ກ່ຽວ ກັບວິຊາການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ທຸກລະດັບ.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກຳນົດລະບຽບການກ່ຽວກັບ ການຈັດຕັ້ງ, ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ສະພາວິຊາຊີບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່.

ໝວດທີ 2

ທຸລະກິດກ່ຽວກັບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ມາດຕາ 38 ທຸລະກິດກ່ຽວກັບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່

ທຸລະກິດກ່ຽວກັບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ການບໍລິການ ກວດສຸຂະພາບ, ກວດວິໄຈ ແລະ ປິ່ນປົວ ພະຍາດຕິດຕໍ່;
2. ການນຳເຂົ້າ, ສົ່ງອອກ ຫຼື ສົ່ງຜ່ານ ເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່;
3. ການບໍລິການກຳຈັດ, ຂ້າເຊື້ອ ແລະ ຄວບຄຸມ ພາຫະນຳເຊື້ອພະຍາດຕິດຕໍ່;
4. ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ ຫຼື ສູນຝຶກອົບຮົມວິຊາການດ້ານການແພດກ່ຽວກັບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະ ຍາດຕິດຕໍ່;
5. ການສ້າງສາລະຄະດີກ່ຽວກັບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່ ເພື່ອຈຳໜ່າຍ;
6. ທຸລະກິດອື່ນ ທີ່ຕິດພັນກັບການກັນ ແລະ ຄວບຄຸມພະຍາດຕິດຕໍ່.

ມາດຕາ 39 ການບໍລິການ ກວດສຸຂະພາບ, ກວດວິໄຈ ແລະ ປິ່ນປົວ ພະຍາດຕິດຕໍ່

ການບໍລິການ ກວດສຸຂະພາບ, ກວດວິໄຈ ແລະ ປິ່ນປົວ ພະຍາດຕິດຕໍ່ ແມ່ນ ຂະບວນການບໍລິການທາງ ດ້ານການແພດທີ່ຄົບຊຸດ ຊຶ່ງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ສະຖານທີ່ບໍລິການສຸຂະພາບເອກະຊົນ.

